

скѣ, трѣгнѣхѣ изъ Цариградъ за въ Велико-Търново, и на 1280 г. прѣзъ пролѣтъ-тѣ влѣзохѣ тържественно въ Българскѣ-тѣ столицѣ. Като ся научи за това Лаханъ, върна ся за да изгони ненадѣйны-ты гости, нѣ Иванова-та Гърцка войска го просерѣщна при Дунава, та го въспрѣ и принуди го да ся оттегли съ свои-ты дружина назадъ. Тогази на Търновскыя прѣстолъ остана

ИВАНЪ АСѢНЪ III.

Тоя царь, както ся каза по-горѣ, възлѣзе на прѣстола съ помощь-тѣ на Императора, нѣ неможя да сѣди много врѣмя; защото бѣше слабъ и изнѣженъ царь, а пакъ въ това врѣмя неурядъци и партіи кыпяхѣ въ царство-то и въ само-то Търново бѣхѣ ся съерѣдоточили всечкы политическы страсти на Българіѣ, които раждахѣ единъ подиръ другый съискатели на потъмнѣлыя вѣнецъ Асѣневскы. *) Между другы-ты съискатели бѣше и боляринъ *Георгій Тершеръ*, който ако и тайно, нѣ по-силно отъ другы-ты работяше да ся залови о власть-тѣ и начялство-то, затова и по-скоро отъ другы-ты той успѣ и въ едно-то и въ друго-то. Той съ остроуміе-то си, съ храбрость-тѣ си и съ познато-то си происхожденіе надминуваше всечкы другы съискатели на върховнѣ-тѣ власть, и негово-то вліяніе върхъ общественны-ты дѣла е было доста голѣмо

*) Видѣть „Юго-Вѣстокъ Европы“ VI стр. 57—58.....